

Arrest

nr. 327 065 van 21 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 12 mei 2025 houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2025 om 13u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. AMEELE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 mei 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoeker tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Deze akte, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 12 mei 2025, luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ HEKLA op 12/05/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten

naam: O.

voornaam: G.

geboortedatum: (...) 1980

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen

Artikel 7, alinea 1

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart sinds begin 2021 in het Rijk te zijn. Op 20/01/2021 diende hij een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische overheid. Dit werd hem geweigerd op 08/04/2021 aan de hand van een bijlage 26quater, inclusief een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 10 dagen, en deze beslissing werd hem diezelfde dag betekend. Het beroep dat betrokkene tegen deze weigering indiende, werd door de RVV verworpen op 22/12/2021. Op 21/12/2022 werd de procedure verdergezet in België. Het CGVS besliste op 19/09/2023 dat betrokkene niet in aanmerking kwam voor het statuut van vluchteling, noch dat van subsidiair beschermde, en deze beslissing werd hem betekend op 25/09/2023. Het beroep dat betrokkene indiende tegen deze weigering werd op 24/04/2024 door de RVV verworpen. Op 22/05/2024 werd betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen betekend.

Betrokkene verklaart een relatie te hebben met D. uit Hoboken en dit sinds 2022. Het is ons niet bekend of zij samenwonen. In elk geval toont betrokkene niet aan dat hij afhankelijk is van D.. En zelfs al zouden ze samenwonen en zou D. de Belgische nationaliteit hebben of legaal in het Rijk verblijven, geeft dit betrokkene nog niet automatisch recht op verblijf. Het staat D. vrij om betrokkene te volgen naar zijn land van herkomst; bovendien kunnen zij in elk geval hun band onderhouden, indien gewenst, via de moderne communicatiemiddelen. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment nadat tweede derde van de termijn van het inreisverbod dat hem opgelegd wordt is verstreken, een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake.

Betrokkene verklaart geen familie noch minderjarige kinderen in België te hebben. Hij heeft wel nog familie in zijn land van herkomst, waaronder 3 kinderen (verklaring aan de DVZ) of 8 kinderen (verklaring aan het CGVS) zoals blijkt uit het administratief dossier. Zodoende mogen we verwachten dat hij bij zijn terugkeer daar alvast op een bepaald netwerk kan terugvallen.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Aldus heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

[] Artikel 74/14, §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22/05/2024 dat hem betekend werd op 27/05/2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst gedood zou kunnen worden. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 21/12/2022. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen enkel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Hij brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem zouden belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22/05/2024 dat hem betekend werd op 27/05/2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat betrokkene geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22/05/2024 dat hem betekend werd op 27/05/2024.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Uit de bewoordingen van de bijlage 13septies blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

In het verzoekschrift beperkt de verzoeker het voorwerp van zijn vorderingen tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ter terechtzitting wordt dit uitdrukkelijk bevestigd door de raadsvrouw van de verzoeker.

Het bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek) van 12 mei 2025, zoals vervat in de hoger geciteerde bijlage 13septies, is derhalve de thans bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

2.2.1. Het enig middel wordt in het verzoekschrift als volgt toegelicht:

“Omwille van enorme problemen in zijn land van herkomst, Nigeria, heeft verzoeker zijn land van herkomst verlaten.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar artikel 7 alinea 1 van de Vreemdelingenwet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf;

Verder verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken naar artikel 74/14 §3, 1° er bestaat een risico op onderduiken.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart sinds begin 2021 in het Rijk te zijn. Op 20/01/2021 diende hij een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische overheid. Dit werd hem geweigerd op 08/04/2021 aan de hand van een bijlage 26 quater, inclusief een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 10 dagen, en deze beslissing werd hem diezelfde dag betekend. Het beroep dat betrokkene tegen deze weigering indiende, werd door de RvV verworpen op 22/12/2021. Op 21/12/2022 werd de procedure verdergezet in België. Het CGVS besliste op 19/09/2023 dat betrokkene niet in aanmerking kwam voor het statuut van vluchteling, noch dat van subsidiair beschermde, en deze beslissing werd hem betekend op 25/09/2023. Het beroep dat betrokkene indiende tegen deze weigering werd op 24/04/2024 door de RvV verworpen. Op 22/05/2024 werd betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen betekend.

Betrokkene verklaart een relatie te hebben met D. uit Hoboken en dit sinds 2022. Het is ons niet bekend of zij samenwonen. In elk geval toont betrokkene niet aan dat hij afhankelijk is van D.. En zelfs al zouden ze samenwonen en zou D. de Belgische nationaliteit hebben of legaal in het Rijk verblijven, geeft dit betrokkene nog niet automatisch recht op verblijf. Het staat D. vrij om betrokkene te volgen naar zijn land van herkomst; bovendien kunnen zij in elk geval hun band onderhouden, indien gewenst, via de moderne communicatiemiddelen. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment nadat tweede derde van de termijn van het inreisverbod dat hem opgelegd wordt is verstreken, een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake.

Betrokkene verklaart geen familie noch minderjarige kinderen in België te hebben. Hij heeft wel nog familie in zijn land van herkomst, waaronder 3 kinderen (verklaring aan de DVZ) of 8 kinderen (verklaring aan het CGVS) zoals blijkt uit het administratief dossier. Zodoende mogen we verwachten dat hij bij zijn terugkeer daar alvast op een bepaald netwerk kan terugvallen.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22/05/2024 dat hem betekend werd op 27/05/2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Hij werd opgesloten in het gesloten centrum te Brugge.

Aan verzoeker werd op 12.05.2025 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend met vasthouding met het oog op verwijdering.

Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, iuncto schending van artikel 2, 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het dient benadrukt te worden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet terdege rekening heeft gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoeker noch duur van zijn verblijf in de lidstaat (verzoeker verblijft al meer dan vier jaren in België).

Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat artikel 8 EVRM het niet enkel heeft over het familieleven, doch ook over het privéleven.

In een arrest van 5 november 2021, nr. 263.382 stelt de RvV het volgende:

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt volgens de Raad vooreerst het effectief bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert noch het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Daarom verwijst de RvV naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Deze stelt dat de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven een feitenkwestie is, die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). 3.11). Voor de beoordeling van het gezinsleven moet dus een feitelijk onderzoek gebeuren naar de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden. Ook feitelijke vormen van een gezinsleven kunnen in bepaalde gevallen bescherming genieten van artikel 8 van het EVRM.

Verder wijst verzoeker op de algemene veiligheidssituatie in Nigeria en verwijst naar <file:///C:/Users/Gebruiker/Downloads/Country+of+Origin+Information+Report+Nigeria+January+2023.pdf>

In addition to the deteriorating security situation, Nigeria's economic situation contributed to growing social unrest. Revenue fell, and the government continued to borrow: under President Buhari, public debt rose more than under any other president since 1999. With high inflation of around 20%, purchasing power fell, and there were fuel shortages and regular large-scale power cuts.

In the autumn of 2022, Nigeria experienced severe flooding. This resulted from extreme rainfall, but also from the release of water from a dam in neighbouring Cameroon, causing water levels in Nigeria to rise. When that dam was built in the 1980s, Nigeria had promised to build its own dam to manage the water level itself, but this never happened. By the end of October 2022, the floods had killed more than 600 people and displaced more than 1.4 million people. In addition, more than 440,000 hectares of farmland was destroyed by the floods.

For eight months, from mid-February to mid-October 2022, Nigeria's universities were closed due to a strike by university lecturers. The aim of the strike was to gain pay rises for university staff and increase the budget for higher education. On 19 September 2022, students blocked Murtala Muhammed International Airport to demand that classes be resumed. In October 2022, the lecturers returned to work under political pressure, claiming that their demands had not been met.

In 2021 Nigeria ranked sixth (out of 163) on the Global Terrorism Index. The security situation in Nigeria remained complex, with high levels of violence in many parts of the country. The government had only limited control outside the major cities. The security forces were overstretched and unable to ensure security throughout the country. Large parts of the country, especially outside the urban centres, had to manage without effective protection from the government. Everyday violence included kidnappings, religiously motivated attacks, attacks by armed gangs, and police and military violence. According to the Council on Foreign Relations, this was due, among other factors, to the deterioration of the Nigerian state's administrative capacity, low confidence in the justice system, and climate change and desertification. The upcoming elections further added to the pressure.

Violence increased during the reporting period (1 April 2021 – 31 December 2022), in terms of both numbers of incidents and numbers of victims, and in comparison with previous years.

Confidential sources who were consulted stated that they were not aware of any cases of returning migrants having problems with the authorities on arrival in Abuja or Lagos. However, one confidential source stated that the authorities sometimes questioned people on their return if they had left the country as an irregular migrant or if they were victims of human trafficking. The treatment by the authorities in certain states could also differ from Abuja or Lagos.

In general, returnees were initially received by the Nigerian Immigration Service (NIS). Victims of human trafficking were in principle transferred to the National Agency for the Prohibition of Trafficking in Persons (NAPTIP), but especially in the case of men, checks were not always made as to whether returnees were trafficking victims.

Both NIS and NAPTIP offered temporary shelter. NGOs and international organisations such as IOM supported the authorities in the reception and reintegration of returnees.

There was not always room in a shelter and shelters were not available in all states. In addition, the authorities, including NAPTIP, lacked sufficient financial resources to provide basic necessities properly and ensure that returnees reintegrated successfully.

The documents held by a returnee did not affect the support he or she received from the authorities, unless the authorities did not believe that the returnee was a Nigerian national. According to a confidential source, the services that returnees received, though minimal, were the same for every returnee.

Returnees from abroad first arrived in Abuja or Lagos, or sometimes Kano, and were sent from there to their state of origin or to another location if they so desired.

However, the support that returnees received in a chosen state depended on the aid and organisations present in the state. NAPTIP shelters were not present in all states, so returnees were dependent on NGOs or the task forces at state level for support.

Without the help and support of a social network, it was difficult for a returnee to cope independently. More than forty percent of the returnees surveyed by the IOM received financial support from family. Returnees were often discriminated against because of their returnee status and were in constant need of support and protection. In some cases, returnees who were unable to pay their rent, even with the money they received from the IOM, were evicted from their homes and risked becoming homeless.

A returnee may be worse off on arrival in Nigeria than before departure. Many returnees have gone through traumatic experiences and abuse. Furthermore, most migrants have borrowed money to make the crossing to Europe and return to Nigeria without having paid off the debt. Although returnees receive a cash grant to support their reintegration, it is not sufficient to provide for basic needs for an extended period. Also, the delay between receiving the cash grant and receiving assistance in establishing their own income meant that many returnees struggled to make ends meet and the money was used for other purposes, such as paying rent. Those who received no help at all were even more vulnerable.

Of the 105 returnees questioned by the Internal Displacement Monitoring Centre (IDMC) in a survey of the situation of returnees, few had achieved sustainable reintegration. Many faced unemployment, and some became displaced upon their return. 34% were considering migrating again as they were unable to make ends meet. The main barriers to reintegration among returnees were financial difficulties, stigma and shame.

(vrije vertaling: Naast de verslechterende veiligheidssituatie droeg ook de economische situatie van Nigeria bij aan de groeiende sociale onrust. De inkomsten daalden en de overheid bleef lenen: onder president Buhari steeg de staatsschuld meer dan onder enige andere president sinds 1999. Door de hoge inflatie van ongeveer 20% daalde de koopkracht en waren er brandstoftekorten en regelmatige grootschalige stroomonderbrekingen.

In de herfst van 2022 kreeg Nigeria te maken met ernstige overstromingen. Dit was het gevolg van extreme regenval, maar ook van het vrijkomen van water uit een dam in buurland Kameroen, waardoor het waterpeil in Nigeria steeg. Toen die dam in de jaren tachtig werd gebouwd, had Nigeria beloofd een eigen dam te bouwen om het waterpeil zelf te beheren, maar dat is nooit gebeurd. Eind oktober 2022 hadden de overstromingen aan meer dan 600 mensen het leven gekost en waren meer dan 1,4 miljoen mensen ontheemd geraakt. Daarnaast was meer dan 440.000 hectare landbouwgrond verwoest door de overstromingen.

Acht maanden lang, van half februari tot half oktober 2022, waren de universiteiten van Nigeria gesloten vanwege een staking van universiteitsdocenten. Het doel van de staking was loonsverhoging voor het universiteitspersoneel en een verhoging van het budget voor hoger onderwijs. Op 19 september 2022 blokkeerden studenten Murtala Muhammed International Airport om te eisen dat de lessen hervat zouden worden. In oktober 2022 gingen de docenten onder politieke druk weer aan het werk, omdat ze beweerden dat hun eisen niet waren ingewilligd.

In 2021 stond Nigeria op de zesde plaats (van 163) op de Global Terrorism Index. De veiligheidssituatie in Nigeria bleef complex, met veel geweld in veel delen van het land. De regering had slechts beperkte controle buiten de grote steden. De veiligheidstroepen waren overbelast en niet in staat om de veiligheid in het hele land te garanderen. Grote delen van het land, vooral buiten de stedelijke centra, moesten het stellen zonder effectieve bescherming van de overheid. Dagelijks geweld bestond uit ontvoeringen, religieus gemotiveerde aanvallen, aanvallen door gewapende bendes en politie- en militair geweld. Volgens de Council on Foreign Relations was dit onder andere te wijten aan de verslechtering van de bestuurlijke capaciteit van de Nigeriaanse staat, het lage vertrouwen in het rechtssysteem en de klimaatverandering en woestijnvorming. De komende verkiezingen maakten de druk nog groter.

Tijdens de verslagperiode (1 april 2021 - 31 december 2022) is het geweld toegenomen, zowel wat het aantal incidenten als het aantal slachtoffers betreft, en in vergelijking met voorgaande jaren.

Geraadpleegde vertrouwelijke bronnen verklaarden dat zij niet op de hoogte waren van gevallen waarin terugkerende migranten bij aankomst in Abuja of Lagos problemen hadden met de autoriteiten. Eén vertrouwelijke bron verklaarde echter dat de autoriteiten mensen bij terugkeer soms ondervroegen of ze het land hadden verlaten als illegale migrant of dat ze slachtoffer waren van mensenhandel. De behandeling door de autoriteiten in bepaalde staten kon ook verschillen van Abuja of Lagos.

Over het algemeen werden teruggekeerden in eerste instantie opgevangen door de Nigeriaanse Immigratiedienst (NIS). Slachtoffers van mensenhandel werden in principe overgedragen aan het National Agency for the Prohibition of Trafficking in Persons (NAPTIP), maar vooral bij mannen werd niet altijd gecontroleerd of de teruggekeerden slachtoffers van mensenhandel waren.

Zowel de NOS als de NAPTIP boden tijdelijk onderdak. NGO's en internationale organisaties zoals de IOM ondersteunden de autoriteiten bij de opvang en re-integratie van teruggekeerden.

Er was niet altijd plaats in een opvangcentrum en er waren niet in alle staten opvangcentra beschikbaar. Bovendien beschikten de autoriteiten, waaronder NAPTIP, niet over voldoende financiële middelen om op de juiste manier in basisbehoeften te voorzien en ervoor te zorgen dat repatrianten met succes konden re-integreren.

De documenten in het bezit van een repatriant hadden geen invloed op de steun die hij of zij kreeg van de autoriteiten, tenzij de autoriteiten niet geloofden dat de repatriant een Nigeriaans staatsburger was. Volgens een vertrouwelijke bron waren de diensten die teruggekeerden ontvingen, hoewel minimaal, dezelfde voor elke teruggekeerde.

Teruggekeerden uit het buitenland kwamen eerst aan in Abuja of Lagos, of soms Kano, en werden van daaruit naar hun staat van herkomst gestuurd of naar een andere locatie als ze dat wilden.

De ondersteuning die teruggekeerden in een gekozen staat kregen, hing echter af van de hulp en organisaties die in de staat aanwezig waren. Er waren niet in alle staten NAPTIP-opvangcentra aanwezig, dus waren teruggekeerden voor ondersteuning afhankelijk van NGO's of de taskforces op deelstaatniveau.

Zonder de hulp en steun van een sociaal netwerk was het moeilijk voor een teruggekeerde om zich zelfstandig te redden. Meer dan veertig procent van de teruggekeerden die door IOM werden bevraagd, kregen financiële steun van familie. Terugkeerders werden vaak gediscrimineerd omwille van hun status als teruggekeerde en hadden voortdurend nood aan steun en bescherming. In sommige gevallen werden teruggekeerden die hun huur niet konden betalen, zelfs met het geld dat ze van IOM kregen, uit hun huis gezet en dreigden ze dakloos te worden.

Een teruggekeerde kan er bij aankomst in Nigeria slechter aan toe zijn dan voor zijn vertrek. Veel teruggekeerden hebben traumatische ervaringen en misbruik meegemaakt. Bovendien hebben de meeste migranten geld geleend om de oversteek naar Europa te maken en keren ze terug naar Nigeria zonder hun schuld te hebben afbetaald. Hoewel teruggekeerden een geldpremie ontvangen om hun re-integratie te ondersteunen, is deze niet voldoende om gedurende een langere periode in hun basisbehoeften te voorzien. Door de vertraging tussen het ontvangen van de toelage en het ontvangen van hulp bij het opbouwen van een eigen inkomen, hadden veel teruggekeerden moeite om de eindjes aan elkaar te knopen en werd het geld voor andere doeleinden gebruikt, zoals het betalen van de huur. Degenen die helemaal geen hulp ontvingen, waren nog kwetsbaarder.

Van de 105 teruggekeerden die door het Internal Displacement Monitoring Centre (IDMC) werden ondervraagd in een onderzoek naar de situatie van teruggekeerden, waren er maar weinig die een duurzame re-integratie hadden bereikt. Velen waren werkloos en sommigen raakten na hun terugkeer ontheemd. 34% overwoog opnieuw te migreren omdat ze de eindjes niet aan elkaar konden knopen. De belangrijkste obstakels voor re-integratie onder teruggekeerden waren financiële problemen, stigmatisering en schaamte.)

Dit maakt dan ook dat de bestreden beslissing artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 3 EVRM schendt iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2- 3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen iuncto schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

DVZ dient aldus zijn onderzoek beter te doen en zijn standpunt beter te motiveren.

De verwerende partij heeft hier onvoldoende rekening mee gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 EVRM, iuncto de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel."

2.2.2. Beoordeling

2.2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontwaart in het verzoekschrift geen concrete en voldoende duidelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten het rechtzekerheids-en vertrouwensbeginsel zou schenden. Verzoekers betoog kan enkel dienstig worden betrokken op de tevens aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het enig middel is derhalve niet-ontvankelijk in de mate dat de verzoeker zich beroept op een schending van het rechtzekerheids-en vertrouwensbeginsel.

2.2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Afdoende motieven houden in dat de in de akte opgegeven motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is om een beroep in te stellen tegen de genomen beslissing (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte, zowel voor wat betreft de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet, als voor wat betreft de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog ter ondersteuning van het enig middel vangt aan met een letterlijke herneming van de motieven die hieromtrent in de bestreden akte zijn opgenomen. De verweerder geeft in de bestreden beslissing tevens op uitdrukkelijke en concrete wijze aan waarom er in verzoekers geval geen schending dreigt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De motieven in rechte en in feite kunnen op eenvoudige wijze in de bestreden akte worden gelezen, zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De verzoeker beperkt zich tot de uiterst vage kritiek dat de verweerder “*zijn standpunt*” omtrent “*de situatie van verzoeker*” beter dient te motiveren. Een dermate vage kritiek volstaat, mede in het licht van hetgeen hierboven werd vastgesteld, niet om een schending aan te tonen van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.2.2.3. De verzoeker stelt voorts dat de verweerder niet terdege rekening heeft gehouden met “*de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoeker noch duur van zijn verblijf in de lidstaat (verzoeker verblijft al meer dan vier jaren in België)*” en hij betoogt dat artikel 8 van het EVRM het niet enkel heeft over het familieleven, maar ook over het privéleven.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoeker maakt gewag van een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het EVRM, doch hij brengt geen enkel concreet gegeven bij omtrent de familiale of andere banden die hij in België zou hebben opgebouwd.

Dit klemmt *in casu* des te meer, nu in de bestreden akte het volgende werd vastgesteld:

“Betrokkene verklaart sinds begin 2021 in het Rijk te zijn. Op 20/01/2021 diende hij een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische overheid. Dit werd hem geweigerd op 08/04/2021 aan de hand van een bijlage 26quater, inclusief een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 10 dagen, en deze beslissing werd hem diezelfde dag betekend. Het beroep dat betrokkene tegen deze weigering indiende,

werd door de RVV verworpen op 22/12/2021. Op 21/12/2022 werd de procedure verdergezet in België. Het CGVS besliste op 19/09/2023 dat betrokkene niet in aanmerking kwam voor het statuut van vluchteling, noch dat van subsidiair beschermde, en deze beslissing werd hem betekend op 25/09/2023. Het beroep dat betrokkene indiende tegen deze weigering werd op 24/04/2024 door de RVV verworpen. Op 22/05/2024 werd betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen betekend.

Betrokkene verklaart een relatie te hebben met D. uit Hoboken en dit sinds 2022. Het is ons niet bekend of zij samenwonen. In elk geval toont betrokkene niet aan dat hij afhankelijk is van D.. En zelfs al zouden ze samenwonen en zou D. de Belgische nationaliteit hebben of legaal in het Rijk verblijven, geeft dit betrokkene nog niet automatisch recht op verblijf. Het staat D. vrij om betrokkene te volgen naar zijn land van herkomst; bovendien kunnen zij in elk geval hun band onderhouden, indien gewenst, via de moderne communicatiemiddelen. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment nadat tweede derde van de termijn van het inreisverbod dat hem opgelegd wordt is verstreken, een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake.

Betrokkene verklaart geen familie noch minderjarige kinderen in België te hebben. Hij heeft wel nog familie in zijn land van herkomst, waaronder 3 kinderen (verklaring aan de DVZ) of 8 kinderen (verklaring aan het CGVS) zoals blijkt uit het administratief dossier. Zodoende mogen we verwachten dat hij bij zijn terugkeer daar alvast op een bepaald netwerk kan terugvallen."

De verweerder heeft zodoende wel degelijk rekening gehouden met het gegeven dat de verzoeker sinds 2021 in België verblijft en met diens beweerde relatie met D.. De Raad wijst er, samen met de verweerder in de nota met opmerkingen, op dat de vreemdeling die zich beroept op de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezins- of privéleven, in de eerste plaats het bestaan dient aan te tonen van een privé- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De verzoeker blijft op dit punt echter geheel in gebreke.

De verzoeker brengt immers geen enkel begin van bewijs bij van zijn beweerde relatie met D.. Ook de identiteit van D. wordt op geen enkele wijze gestaafd. Het spreekt voor zich dat loutere beweringen omtrent een relatie niet volstaan om een gezins- of familieleven aan te tonen in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker gaat daarenboven niet in op de vaststellingen die in dit verband in de bestreden beslissing worden uiteengezet en toont niet aan dat zij blijf geven van een onzorgvuldige besluitvorming.

Voor wat betreft het privéleven, in geval van een illegaal precair verblijf in het Rijk, zoals *in casu*, zal bovendien enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Het komt de verzoeker toe om concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder de notie 'privéleven' uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63). De verzoeker laat echter na om concreet aan te duiden uit wat zijn privéleven in België precies bestaat, laat staan dat hij hiervan enig begin van bewijs voorlegt. De verzoeker maakt dan ook geheel niet aannemelijk dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM is bijgevolg niet aangetoond.

2.2.2.4. De verzoeker beroept zich tevens op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het komt in beginsel aan de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een schending aan te tonen van artikel 3 EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Aldus dient de verzoeker *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van terugkeer naar Nigeria.

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte, in het kader van een onderzoek naar de bestaanbaarheid van verzoekers verwijdering naar Nigeria met de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, uitdrukkelijk wordt verwezen naar verzoekers procedure inzake de internationale bescherming en naar het gegeven dat hij verklaarde geen medische problemen te hebben: *“Op 20/01/2021 diende hij een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische overheid. Dit werd hem geweigerd op 08/04/2021 aan de hand van een bijlage 26quater, inclusief een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 10 dagen, en deze beslissing werd hem diezelfde dag betekend. Het beroep dat betrokkene tegen deze weigering indiende, werd door de RVV verworpen op 22/12/2021. Op 21/12/2022 werd de procedure verdergezet in België. Het CGVS besliste op 19/09/2023 dat betrokkene niet in aanmerking kwam voor het statuut van vluchteling, noch dat van subsidiair beschermde, en deze beslissing werd hem betekend op 25/09/2023. Het beroep dat betrokkene indiende tegen deze weigering werd op 24/04/2024 door de RVV verworpen. (...) Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van (...) artikel(...) 3 (...) EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. (...) Betrokkene verklaart dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst gedood zou kunnen worden. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 21/12/2022. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen enkel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Hij brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem zouden belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”*

In de huidige zaak blijkt dat de verzoeker op 20 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Belgische autoriteiten. Op 19 september 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest met nummer 305 246 van 22 april 2024. Uit de lezing van deze beslissing en het navolgende arrest blijkt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming inhoudelijk werd onderzocht en er werd besloten dat de verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging doet blijken in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch dat er nood is aan de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming stelde de Raad in zijn arrest van 22 april 2024 het volgende vast: *“Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Nigeria. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten en er thans niet naar wil of kan terugkeren omwille van problemen met A. G., die verzoeker verantwoordelijk zou achten voor de dood van diens dochter A., en dat hij om die reden door de autoriteiten op heden gezocht zou worden. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel in de deelstaat Edo, waaruit verzoeker verklaart afkomstig te zijn, weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen plaatsvinden, maar dat er voor burgers in deze deelstaat geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun*

leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

De verzoeker beperkt zich in zijn middel tot de loutere verwijzing naar een extract uit het COI-rapport Nigeria van januari 2023. De verzoeker verzuimt echter om dit rapport te betrekken op zijn persoonlijke situatie en het rapport dateert bovendien van januari 2023 terwijl de verzoeker geen enkele informatie meedeelt omtrent de algemene situatie in Nigeria medio 2025. Meer nog, het desbetreffende rapport zelf wordt niet bij het verzoekschrift gevoegd en de hyperlink die in de digitale versie van het verzoekschrift verwerkt is, verwijst naar een document op de C-schijf van de PC van de *dominus litis* en is door de Raad niet te consulteren. De hyperlink geeft dan ook een foutmelding. Bijgevolg brengt de verzoeker zelfs geen begin van bewijs bij van de beweerdde informatie uit het COI-rapport van januari 2023.

Wat er ook van zij, met het loutere verwijzen naar informatie van algemene aard in een rapport van januari 2023 terwijl zijn verzoek om internationale bescherming inhoudelijk werd onderzocht en definitief werd afgewezen op 22 april 2024, brengt de verzoeker geen nieuwe elementen aan die kunnen wijzen op een risico op schending van artikel 3 van het EVRM in zijn hoofde en die de verweerder voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing had moeten onderzoeken.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

2.2.2.5. Het enig middel is derhalve niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

C. DE GROOTE